

עק"פ 60468/08/19 - מונדר מתא נגד מרים קסיס

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

22 אוקטובר 2019

עק"פ 60468-08-19 מתא נ' קסיס

בפני הרכב כב' השופטים:

י. גריל, שופט עמית [אב"ד]

כ. סעב, שופט

א. אלון, שופטת

המערער: מונדר מתא

נגד

המשיבה:

מרים קסיס

ע"י ב"כ עו"ד סלים וקים

הודעת ערעור מיום 29.8.19 על הכרעת הדין של בית משפט השלום בעכו (כב' השופט וויליאם חאמד) מיום 18.7.19
בתיק ק"פ 18970-08-13

פסק דין

הערעור וההליך בבימ"ש קמא:

1. לפנינו ערעור על הכרעת הדין, שניתנה ביום 18.7.19, על ידי בית משפט קמא השלום בעכו (כבוד השופט וויליאם חאמד), בתיק ק"פ 18970-08-13 (להלן: "**הכרעת הדין**"), במסגרתה זיכה בית משפט קמא את המשיבה, מחמת הספק הסביר, מהעבירות שיוחסו לה במסגרת קובלנה פלילית שהגיש המערער כנגדה.
2. בכתב הקובלנה, ייחס המערער למשיבה עבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ועבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
3. בקובלנה נטען, כי המערער והמשיבה היו חברים במליאת המועצה המקומית מעיליא וכי ביום 15.2.11, במהלך ישיבה של המליאה, השליכה המשיבה נעל לעבר המערער, וזו פגעה בו. בהמשך, ולאחר שעזבה את משכן המועצה, ומשניגשה לרכבה שחנה מחוץ לבניין, איימה המשיבה על המערער בפגיעה שלא כדין, בכך שאמרה לו כי תשלח לו עבריינים שיפגעו בו.
4. תחילה, הגיש המערער תלונה במשטרה כנגד המשיבה ובתום החקירה המשטרתית הוחלט לסגור את תיק החקירה מחוסר ראיות. המערער לא השלים עם החלטה זו והגיש ערר על החלטה זו, ערר שנדחה

ע"י פרקליטות המדינה. המערער דבק בגישתו וגם עם החלטה זו לא השלים ולא הסתפק והשתכנע ולכן הגיש בקשה לעיון חוזר לעניין אותה החלטה, בקשה שנדחתה אף היא.

5. משכך הייתה עמדת גורמי החקירה והתביעה, עמדה שלא השלים עימה המערער הוא הגיש קובלנה כנגד המשיבה שנדונה בפני בית משפט קמא אשר שמע את העדים ובחן את טענות הצדדים והחליט לזכות את המשיבה מחמת הספק הסביר, מהעבירות המיוחסות לה בקובלנה.

6. גם עם תוצאה זו המערער לא השלים, ומכאן הערעור שבפנינו.

טענות המערער:

7. לטענת המערער, כל השיקולים שהובילו לזיכוי המשיבה אין בהם כדי לכרסם במסקנה הברורה והחד משמעית העולה מחומר הראיות בתיק, שהמשיבה ביצעה את העבירות שיוחסה לה בכתב הקובלנה.

8. עוד טען המערער כי טעה בימ"ש קמא עת לא נתן משקל ראוי לעדותם של עדי התביעה ובמיוחד נוכח העובדה כי מדובר באנשים מוערכים הנושאים תפקידים ציבוריים מכובדים, לרבות ראש מועצה, יועץ משפטי של רשות מקומית וחבר מועצה.

9. בנוסף טען המערער כי בית משפט קמא התעלם מהסתירות שהתגלו בגרסת המשיבה והעד מטעמה ונתן פרשנות שגויה לחומר הראיות ולעדויות בתיק.

10. עוד טען המערער כי בית משפט קמא התעלם מראיות נסיבתיות שיש בהן כדי לתמוך בגרסתו והסיק מסקנות שגויות.

11. לטענתו, בית משפט קמא לא נתן משקל ראוי לעובדה כי הסתירות בדבריהם של העדים מטעמו, אינן סתירות מהותיות ולכל היותר, הן שוליות ואין בהן מאומה בכדי להפחית מאמינות גרסתם של המערער והעדים מטעמו לגבי אירוע זריקת הנעל.

12. בסוף דבריו, טען המערער כי האחרון הצליח להוכיח מעבר לכל ספק שהמשיבה תקפה אותו ואיימה עליו ולכן ביקש לקבל את הערעור ולהרשיע את המשיבה בעבירות שיוחסו לה בכתב הקובלנה.

טענות המשיבה:

13. ב"כ המשיבה טען כי אין כל בסיס לערעור דנן וביקש לדחות אותו.
14. ב"כ המשיבה ציין כי הכרעת הדין של בית משפט קמא מנומקת ומבוססת על ממצאים עובדתיים ועל התרשמות מעדים ואין כל מקום להתערבות ערכאת הערעור.
15. ב"כ המשיבה השאיר את עניין ההוצאות לשיקול דעת בית המשפט.

דין והכרעה:

16. לאחר שבחנו את הכרעת הדין, הראיות שהוגשו בבית משפט קמא, את הודעת הערעור ושמענו את טענות הצדדים הגענו למסקנה כי דין הערעור להידחות. יאמר כבר עתה כי במהלך שמיעת הערעור הצענו זאת למערער שלא קיבל את הצעתנו ומכאן הכרעתנו בערעור לגופו.
17. הכרעת דינו של בית משפט קמא, הינה מפורטת ומנומקת כדבעי. בית משפט קמא בחן את העדויות כפי שהובאו בפניו בזהירות הראויה והגיע למסקנה שיש מקום לזכות את המשיבה מהעבירות שיוחסו לה, בשל קיומו של ספק סביר.
18. בית משפט קמא קבע כי "**התנהלות הקובל (המערער) במהלך המשפט כאן, מעוררת קשיים ותמיהות באופן התומך בטענת הנאשמת לפגיעה בזכויותיה ובמהלך התקין של ההליך**" - (סעיף 12 להכרעת הדין).

אמנם בית משפט קמא קבע מפורשות כי הוא התרשם: ".... כי עדותה של הנאשמת (המשיבה) בבית המשפט הייתה עקבית, הותירה רושם של עדות מהימנה וכנה, ולא גילתה סתירות פנימיות או תהיות, כלל ועיקר". - (סעיף 21 להכרעת הדין).

19. אולם בהמשך קבע בית משפט קמא כי גרסת המערער, "**הנתמכת בעדויות העדים מטעמו, הייתה בבחינת אפשרות סבירה, ואין לומר כי היא בלתי סבירה ומשוללת יסוד. יחד עם זאת, שוכנעתי כי גרסת הנאשמת (המשיבה), הנתמכת בעדותו של העד מטעמה, נותרה גם היא בבחינת אפשרות סבירה ואף למעלה מכך. זאת, בנוסף לעובדה כי ראיות מהותיות, וייתכן שהן אף מכריעות, שהיה על הקובל להגישן מטעמו, בהיותו המאשים בתיק זה, לא הוגשו**".

20. בסופו של יום הגיע בית משפט קמא למסקנה כי המערער "**לא עמד במידת ההוכחה הנדרשת בפלילים, היינו, להוכיח, למעלה מכל ספק סביר, כי הנאשמת ביצעה את העבירות המיוחסות לה.**"

21. מהאמור לעיל עולה ברורות כי בפנינו ערעור מובהק על קביעות עובדתיות וממצאים שבמהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית לה הייתה ההזדמנות להתרשם התרשמות בלתי אמצעית מן הראיות והעדים שהובאו בפניה.

הלכה פסוקה היא כי לא בנקל תתערב ערכאת הערעור בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי בית המשפט המברר אלא במקרים חריגים, ובכלל זה כאשר קיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות התערבות זו, או כאשר הגרסה שהתקבלה אינה מתקבלת על הדעת - ראו לעניין זה ע"פ 7764/16 **גולדנבלט נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 23.4.17); ע"פ 3617/13 **טייטל נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 28.06.16); ע"פ 4655/12 **אדרי נגד מדינת ישראל**, (ניתן ביום 29.09.14); ע"פ 5145/12 **סאבר אבו זאיד נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 28.01.13).

אכן, גם לכלל זה יש יוצאים מן הכלל, אך לא שוכנענו כי המקרה שבפנינו הוא בגדר היוצאים מן הכלל.

22. עצם העובדה שהמערער הצביע על סתירות כאלה ואחרות בעדויות שמטעם המשיבה, אין בה כדי להביא להתערבותה של ערכאת הערעור בקביעות העובדתיות ובמצאי המהימנות של הערכאה הדיונית. בענייננו, שוכנענו, כי בית משפט קמא בחן בקפידה את התשתית הראייתית שהונחה בפניו וסירב להרשיע את המשיבה בעבירות שיוחסה לה על יסוד הראיות כפי שהונחו בפניו, וכן נתן דעתו לסתירות עליהן הצביע המערער, אך הגיע למסקנה שסתירות אלה אינן יורדות לשורשו של עניין.

23. לאור כל האמור, בהינתן רמת ההוכחה הדרושה לצורך הרשעת נאשם/נקבל בהליך פלילי - מעבר לספק סביר, ומשבית משפט קמא התרשם כי קיים ספק סביר ביחס לביצוע העבירות שיוחסו למשיבה בקובלנה על רקע חוסר ראייתי מהותי, סבורנו, כי אין מקום להתערב בהכרעת דינו של בית משפט קמא. לפיכך אנו מאמצים את קביעותיו של בית משפט קמא ואת נימוקיו ומחליטים לדחות את הערעור על הכרעת הדין.

24. סוף דבר, הערעור נדחה, ורק מאחר שמדובר בהליך פלילי (גם אם פלילי "פרטי") ועל מנת שלא להרבות מחלוקות בין הצדדים, וגם בהתחשב בעמדת ב"כ המשיבה ומתוך תקווה שהליך זה יהיה סוף פסוק בסכסוך שבין הצדדים, לא נעשה צו להוצאות.

המזכירות תשלח בדואר העתק מפסק הדין למערער (ת"ד 314, מעיליא) ולב"כ המשיבה, עו"ד סלים וקים, לאחר שאלה נתנו את הסכמתם לכך.

ניתן היום, כ"ג תשרי תש"פ, 22 אוקטובר 2019, בהעדר הצדדים.

א' אלון, שופטת

כ' סעב, שופט

י' גריל, שופט עמית
[אב"ד]